



Karel Šlajsna

SEZNAM KAPITOL

- [PŘEDMLUVA](#)
- [1.ŘÍM](#)
- [2. KRÉTA](#)
- [3.ALEXANDRIE](#)
- [4. LULU ALIAS KRÁLOVNA VIVIEN](#)
- [5. V POUŠTI](#)
- [6. RHODOS](#)
- [7. ZNOVU V SIDI ABDLERAHMAN](#)
- [8. VNĚJŠÍ OCEÁN](#)
- [9. ZTRACENÁ ATLANTIDA](#)

SCIENCE FICTION

Copyright Karel Šlajsna Kopírování tohoto materiálu není dovoleno. Pro přetisk, publikování nebo jinou reprodukci, ať už vcelku nebo jen zčásti, je třeba nejdříve získat svolení autora. Všechna jména osob a institucí jsou fiktivní vyjma tam, kde je vyloženě stanoveno jinak.



BOL-56-144, rev. 0

AUTOR : ©Karel Šlajsna
NÁZEV : ATLANTIDA



KAPITOLA I. ŘÍM.

Na malém náměstí na předměstí Říma stál na vyvýšené plošince prodavač otroků a halasně chválil své zboží. Navenek se sice usmíval, ale uvnitř zuřil a říkal si, že se na něj tenhle dav nejspíš domluvil. Všichni totiž jen postávali, ale ke koupi se nikdo neměl. Ten muž netušil, že před týdnem na stejném místě stál jiný otrokář a jestliže někdo z těchto čumilů chtěl nakupovat, už to udělal.

Nakonec nechal přivést mladou ženu, o které si myslel, že bude zlatým hřebem tohoto prodeje a shrábne za ní pěkně kulatou sumičku. Jenže opak byl pravdou.

„Je stará!“ ozvalo se z davu.

„A malá a tlustá!“ volal jiný.

„Má moc velký prsa!“ nechal se slyšet třetí.

„Horší už tam nemáš?“ přidal se někdo vzadu. Jeho slova doprovodil smích a dav se pomalu začal rozcházet.

„Dám ti za ní polovinu, za víc nestojí,“ zavolal pomenší mládenec.

Otrokář sice věděl, že nic z toho, co ti pomlouvači křičeli, není pravda, ale váhal jen malý moment, pak uznal, že prohrál: „Dobrá, ujednáno.“

Kupec si proklestil cestu, vystoupil na stupínek a nevšímajíc si hlasů, že „Ta je sotva dobrá tak do kuchyně. Co s ní budeš dělat Paolo?“, podal otrokáři váček. Ten ho otevřel a obočí mu nadlítlo nadšením, když viděl, že kupec platí ve zlatě.

Měl pocit, že musí přidat něco navíc a tak řekl: „Je otrokem teprve dva měsíce, rodiče mi ji prodali, aby se zbavili dluhů.“

Muž zvaný Paolo poděkoval, vzal ženu za ruku a odváděl ji pryč. Cestou si

s ní začal povídat: „ Jak se jmenuješ?“

„Angelus.“

„Vím, že jsi se stala otrokyní teprve nedávno. Než začneš přemýšlet o útěku a živoření někde v lesích, které skončí tím, že tě chytí, zkus se mnou žít. Nikdy jsem žádné ženě neublížil.“

Potom co ji rodiče prodali, prožila Angelus ten první měsíc jen hrůzu a tohle byla první vlídná slova, co slyšela po dlouhé době.

Z prašné cesty po nějakém čase odbočili na úzkou, skoro nenápadnou pěšinku, která se svažovala pod stráž. Neušli ani tři sta kroků a před nimi se objevil dům ukrytý v hustém porostu tak, že by si ho ten kdo o něm nevěděl, možná ani nevšiml. Před vchodem stál nuzně oblečený muž. Když uviděl příchozí, ohnul se, přehodil si kapuci svého pláště přes hlavu a opřel se o hůl, kterou ještě před momentem lehce pohazoval.

„Mám pro vás velké novinky pane!“ oslovil Paola chraplavým hlasem starce.

„Dobrá, chvílku počkej, hned se vrátím.“

Vešli dovnitř, prošli vstupní halou do rozlehlého pokoje. Paolo otevřel jedny dveře. Vedli na zahradu, kde byl malý bazének: „ Tady se můžeš vykoupat a osvěžit. A tímhle (ukázal na druhé dveře) je kuchyň. Určitě tam najdeš něco k snědku.“

Otočil se a vyšel ven: „ Tak povídej!“

„Caligula a jeho přítel Macro před časem odjeli navštívit císaře Tiberia v jeho paláci na Capri. Když se vrátili, nechali rozhlásit, že císař zemřel. Mezi lidmi se však povídá, že Macro císaře udusil. Následně byl císařem zvolen Caligula.....“

„Dobrá, děkuji. Odměna jako obvykle?“

„Mějte slitování nad ubohým starcem, který vám věrně slouží.“

Paolo se beze slova otočil, vešel do domu. Přešel k malé dřevěné skřínce, otevřel jí klíčkem, který měl na krku a vytáhl z jedné přihrádky stříbrnou minci.

Vyšel ven a podal ji informátorovi. Ten jí bleskově ukryl někam do svých hadrů a šoural se pryč. Sotva si myslel, že je z dohledu, uchopil hůl a vydal se na další cestu svižným krokem.

Paolo nejdřív zašel opět ke skřínce a tentokrát vytáhl z jiné přihrádky dvě zlaté mince, pak obešel dům. Za ním byl malý přístavek. Vstoupil dovnitř.

V místnosti na nízké posteli ležel polooblečený obrovitý germánský bojovník a hlasitě chrápal. Paolo s ním zatřásl.

„Co....? Kdo.....? Jen jsem si trochu zdřímł pane.“ hájil se probuzený a chvatně se dooblékal, „Jorgy je na hlídce.“

Paolo mu naznačil, aby zůstal a vyšel ven. Obešel dům. Druhý z hlídačů tam seděl opřen o zeď, kopí i štít opřené o dům, spal také a teprve druhé důkladné kopnutí ho probralo. Vyskočil a breptal: „Já jsem nespal, já jsem vás viděl a tak jsem to jen tak předstíral.“

Paolo mu beze slova pokynul, aby šel za ním. Když byli všichni tři uvnitř, otočil se k nim a promluvil: „Odjíždím na obchodní cestu. Budu pryč tak čtrnáct dní, možná trochu déle. Chci, aby jste tento dům dobře hlídali. Tady je váš žold na celý příští měsíc.“ a podal každému zlatou minci.

Když odešel, podívali se germáni tázavě na sebe. Čekali, že se jejich zaměstnavatel rozzuří, když je našel spát a nejspíš je vyhodí. Místo toho jim dal plat dopředu. Podumali nad tím a posléze pokrčili rameny. Kdo kdy bude těmhle cizincům rozumět.

Paolo vešel do domu a našel Angelus v kuchyni. Měla nad ohništěm postavený kotlík s vodou a právě do něj začala krájet nějakou zeleninu. Otočila se na něj a řekla: „Udělám vám něco k jídlu.“

„Nech to být,“ řekl jí, zavedl jí do vedlejší místnosti a ukázal na bednu: „Odjíždíme. Táhle v té truhle jsou nějaké šaty po mé.... No přítelkyni. Něco si vyber. Pak zajdi do kuchyně a do té velké kabely nandej co nejvíc jídla. Ber jen to, co se rychle nezkaží. Za chvíli se vrátím.“

Počkal, až odejde do kuchyně pro potraviny a pak z další truhlice vyndal plachtu, pečlivě do ní zabalil skříňku a dal jí do zavazadla, které bylo díky dvěma popruhům možno nosit na zádech.

Pak jen zběžně zkontroloval obsah tašky s jídlem a zavelel: „Vyrazíme na výlet.“

Byl moc rád, že nemusí nic sáhodlouze vysvětlovat, protože měl pocit, že od okamžiku, kdy se Caligula stal císařem, nemá moc času na to, aby zmizel. Vyšli z domu a dali se na opačnou stranu směrem k moři. Úzká a skoro neviditelná pěšinka je zavedla na sráz, který vedl příkře dolů k moři. Tady mezi balvany vedla úzká stezka. Ten kdo neznal cestu, mohl snadno zabloudit nebo se zřítit dolů. Na několika místech tu sice bylo jakési chatrné zábradlí,

ale jeho funkce byla spíše jen iluzorní.

Paolo se tu ale pohyboval zcela jistě a tak jen ohled na jeho doprovod ho nutil k pomalému postupu. Posléze se dostali až na úzkou písčnou pláž. U dřevěného mola stála zakotvená štíhlá arabská šebeka s typickými trojúhelníkovými plachtami.

„Kde je posádka?“ odvážila se zeptat Angelus.

„Není tady. Nepřemýšlej nad tím, časem ti to vše vysvětlím.“

Vstoupili na palubu a Paolo otevřel dveře v zadní nadstavbě. Byla tam skrovně zařízená kajuta.

„Není tu žádný přepych, ale doufám, že se tu přesto budeš cítit dobře. Teď se najež a odpočiň si. Já ještě něco musím zařídit.“

Angelus byla z toho dne, plného nových událostí, unavená a tak když se trochu najedla, padla na ní z toho, jak se loď lehce na vodě pohupovala, dřímota a ona tvrdě usnula.

AUTOR : ©Karel Šlajsna
NÁZEV : ATLANTIDA



KAPITOLA II. KRÉTA.

Když se probudila, loď se stále mírně kolébala a ona měla pocit, že se zatím nic nezměnilo. Myslela si, že si jen tak na malou chvilinku zdřímala, jenže když vykoukla ven, čekalo jí překvapení. Loď kotvila na úplně jiném místě! Tohle byl přístav, kde se to hemžilo námořníky a všude kolem bylo plno rybářských bárek i bachratých obchodních lodí.

Paolo seděl na palubě na starém sudu a usrkával nějaký nápoj z křišťálové číše. Když si všiml, že Angelus je také na palubě, otočil se k ní: „Á naše princezna se vyspala. Jak se cítíš?“

„Děkuji dobře.“ odpověděla rozpačitě. Nevěděla co si má o tom vlídném tónu hlasu myslet. V poslední době na ní všichni jen křičeli a nadávali jí.

„Tak dobrá, navštívíme jednoho mého dobrého známého.“

Vyhnuli se přístavnímu chaosu a pak se vydali do města.

V téměř každém domě byl ochod s tím nejrůznějším zbožím, které zevnitř vyhřezlo i na ulici a na různých policích a v koších zabíralo už tak úzké uličky.

Paolo procházel městem zcela jistě, bylo znát, že přesně ví, kam míří. Posléze se dostali do míst, kde bylo méně lidí a větší klid. Cestou Angelus povídal:

„Chtěla jsi vědět, proč moje loď nemá posádku. Žádnou nepotřebuje. Abych byl upřímný, ani sám dost dobře nevím, jak vlastně funguje, zdědil jsem jí po rodičích a ti zase po svých rodičích. Pro mě je podstatné, že dopluje tam, kam jí předem určím.“

Cílem se ukázala být malá hospoda stojící skoro až na úplném předměstí. Nešli ale dovnitř, ale obešli dům a Paolo zaklepal zvláštní signál na dveře vzadu.

Otevřít mu přišel skoro holohlavý muž. Když viděl hosty, vykulil na příchozí

oči: „Co ty tady děláš? Myslel jsem, že jsi zahrabaný v Římském archivu.“

„To už bylo.“

„Tak pojd' dál a povídej.“

Sotva vešli, otevřely se druhé dveře a vešla obrovitá černoška: „Už zase tu máš na návštěvě nějaké svoje kamarádíčky? Gente hejbní kostrou, máme plnej lokál, není čas, aby jsi se s nimi teď vybavoval.“

„Zavolej si na pomoc Martise, stejně se v kuchyni jen fláká a vypadni.“
odsekl.

Obryně jen zakoulela zlostně očima a práskla za sebou dveřmi tak prudce, že nadskočilo všechno nádobí na polici na zdi.

„Vidím, že máš stále stejně nevlrou ženu.“

„Manua už jiná nebude,“ pokrčil s lehkým úsměvem muž, kterého nazvala Gentem., „zato ty, jak vidím, máš novou ženu.“

„Ano, to Angelus,“ odpověděl Paolo a znělo to trochu rozpačitě.

Gent to vycítil a obrátil řeč jiným směrem: „Jak dlouho jsi vlastně byl v Římě?“

„Pět let. Hodně dlouho mi trvalo, než jsem našel ty správné přátele a získal povolení k prohlídce Césarova archivu. Nevím proč s tím dělají takové drahoty. Všechny ty spisy se tam válí v jednom skladu, nikdo se o ně nestará a mnoho z nich už je poškozených nebo úplně zničených. Měli by mi ještě poděkovat. Leželo to tam neutříděné a rozházené a tak jsem jim to uklidil. Zajímali mě především staré pergameny, které dostal César darem od královny Kleopatry.

Říkal jsem si, že by mezi nimi mohly být některé zajímavé dokumenty, ale byl jsem zklamán. Většinou to byly texty náboženského obsahu, těch historických tam byl jen zlomek. Přesto jsem narazil na něco zajímavého.“

„Ty stále věříš, že ta stará pověst, že alespoň část naší pravlasti přežila tu dávnou katastrofu, je pravdivá? Vždyť už po ní pátrali naši otcové a otcové našich otců několik generací nazpět a nikdo neuspěl. Ne, promiň Paolo, je to bláznovství, já už jsem z toho vyléčen a hledím si jen kšeftu. Ženeš se do zkázy. Z těch, kteří se Atlantidu vydali hledat, se už nikdo nikdy nevrátil. Já vím, máš svou loď, ale nevěřím, že ti bude co platná až vypluješ za Heraklovy sloupy do velkého oceánu.“

„Protože nevěděli kam plout. Na jednom z pergamenů je zmínka o tom, že

krom Alexandrijské knihovny existovala ještě jedna, tajná, kde kněží přepisovali ty nejdůležitější dokumenty. Nastala vhodná doba, abych se do Alexandrie vypravil a pokusil se najít nějaké vodítko, které by mě zavedlo na to tajné místo. Věřím, že tam bych mohl najít své odpovědi.“

„Vhodná doba?“ nadhodil Gent kousavě.

„Tiberius je mrtev a říká se, že ho zavraždil Macro, ale to je jedno, důležité je to, že císařem se stal Caligula. Kdysi jsem na jedné hostině trochu přebral, a když na něj přišla řeč, řekl jsem o něm, že je to naprosto neschopný idiot. Neuvědomil jsem si, že jsou tam také jeho přátelé, kteří mu to donesu. Nechal mi vzkaz, že jakmile bude mít příležitost, budu první na řadě a on se mi strašlivě pomstí.“

„Nebojíš se, že tě bude pronásledovat až sem?“

„Ne, nikdo neví, kam jsem jel a nechal jsem tam všechno tak, aby to budilo zdání, že se brzo vrátím. Ostatně, i kdyby, sem moc Říma nesahá a do Alexandrie, kam se nyní chystám, už vůbec ne.“

„Já bych si nebyl jist, víš, že už od dob Césara jsou císařští informátoři rozseti po celém světě a ta tvá loď je až příliš nápadná.“

„Na druhou stranu je tak rychlá, že než oni někam dorazí, já už budu dávno pryč. Nevíš jestli Lula ještě žije v Alexandrii? Mohla by něco vědět.“

„Na to bych nesázel, Lula je věčně nenaladěná a moje Manua je proti ní roztomilost sama.“

„Mohl bych si u tebe nakoupit zásoby?“

„Ty máš pořád ještě funkční replikátor? Mě už zkolaboval před lety.“

„V Římě jsem se věnoval obchodu s vínem a destiláty, Je to výnosná záležitost a tak jsem ho mohl používat jen zřídka a žil velmi skromně. Příliš velké bohatství a okázalost přitahuje zloděje a vrahy. Chceš nějaké peníze?“

„Ne, už jsem si zvykl spoléhat jen na sebe, zaplatíš mi jen za potraviny.“

„Dobře, ujednáno. Nebudeš mít problémy s Manuou?“

„Ale kdepak, ona jen tak dává průchod svému temperamentu, ale v podstatě má zlaté srdce.“

Posléze přešli na obchodní téma. Paolo zásoby ihned zaplatil a Gent mu slíbil, že jeho pomocníci mu to vše nanosí na loď.

Byl večer a zásoby už byly naloženy. Paolo seděl na palubě a Angelus posadil vedle sebe. Asi měl pocit, že jí dluží nějaké vysvětlení, protože začal: „Tuhle cestu jsem dlouho plánoval, ale v Římě se mi žilo dobře, nechtěl jsem odjíždět

takhle brzo a narychlo. Doufal jsem, že všechno bude jinak, ale pak jsem neměl jinou možnost než tě vzít sebou. Z mého rozhovoru s Gentem jsi asi už pochopila mnohé.

Vypráví se, že kdysi dávno existoval ostrov zvaný Atlantida. Na něm žila civilizace lidí, kteří byli ve vědě a umění daleko před ostatními národy.

Atlantští vědci dovedli zkonstruovat úžasně stroje, které poháněla neznámá energie velké síly. Toto tajemství ale bedlivě tajili.

Postupem doby, ale Atlantčané ztratili svou pokoru a začali díky své převaze utlačovat ostatní národy a nakonec se začali rouhat, že jsou rovni bohům.

Pomsta pak na sebe nenechala dlouho čekat. Jedné noci se za strašlivého řevu otevřela země a z obrovského vulkánu na lidi Hefaistos dštil oheň a síru.

Pak vstoupil na scénu Poseidon, vysoké vlny dokončily zkázu a ostrov navždy zmizel ve vlnách oceánu

Zachránila se jen malá hrstka lidí, kteří se rozprchli po celém světě.

Trvalo dlouho než se alespoň někteří z těch, co zůstali, opět dali dohromady.

Naučili se, že je lepší, být co nejvíc jako ostatní a neodlišovat se.

Mnoho potomků Atlantidy se rozhodlo pro obyčejný život, tak jako Gent.

Já jsem syn atlantského otce a perské matky. Po mnoho generací se v našem rodě vypráví, že zkáza Atlantidy nebyla úplná a zbývající část je možné ještě najít.

Můj otec strávil mnoho času nad útržky různých map a nakonec došel k názoru, že dosud mnoho lidí bylo přesvědčeno, že pozůstatek Atlantidy je ostrov Santorini ve Vnitřním moři, ale to je špatné místo. Mělo by se hledat někde v oceánu za Heraklovými sloupy. Plocha Velkého oceánu je ale nedozírná, a jak říkal Gent, mnoho lidí to zkoušelo. Já ale věřím, že někdo o tom místě zanechal zmínku. Myslím, že by mi mohly pomoc staré egyptské papyry. Egypťané uměli stavět veliké lodě a podnikali s nimi dálkové cesty. I když pluli většinou jen podél pobřeží, přesto věřím, že jejich kněží znali tajemství Atlantidy a chtěl bych ho vypátrat.“

„Půjdu tam, kam půjdete vy můj pane.“ odpověděla jednoduše.

Nezdálo se, že by byl úplně spokojen, ale na druhou stranu (říkal jsi v duchu), byla to asi ta nejlepší odpověď, jakou mohl dostat.

AUTOR : ©Karel Šlajsna
NÁZEV : ATLANTIDA



KAPITOLA III. ALEXANDRIE.

Cesta do Alexandrie trvala i tak rychlé lodici, jako vlastnil Paolo, několik dní. Bylo to hlavně tím, že pluli jen přes den a pomalu podél pobřeží, tak, aby nebyli nápadní. Na noc pak Paolo vždy našel nějaké vhodné místo k zakotvení.

Když takto druhého dne za houstnoucího šera chtěl s lodí zabočit do malé zátoky, vyrazily proti ní dvě galéry, každá z jedné strany a vzaly jí do kleští. Zdálo se na první pohled, že není úniku a z palub obou lodí se už ozýval vítězný křik.

Jenže piráti nepočítali s rychlostí, kterou byla Paolova šebeka schopna vyvinout. Bleskově mezi oběma lodicemi projela, a pak se na kotvě otočila a vyrazila znovu mezi ně. Vzdušná vlna za projíždějící lodí, obě lodě rozhoupala a srazila je k sobě. Ozval se praskot vesel, křik a nadávky. Obě galéry zůstaly na místě a bezmocně se pohupovaly na místě, zatímco šebeka jim mizela v dále.

Je pravda, že Alexandrie už dávno nebyla tím honosným městem, které bylo střediskem učenosti i obchodu, ale stále si zachovávala jistou zvláštní atmosféru a působila impozantně.

Jestliže si Angelus o přístavu na Krétě myslela, že je velký, tak tady si uvědomila, že to byl omyl. Tady totiž vedle sebe kotvily stovky lodí nejrůznějších tvarů a velikostí ze všech koutů světa. Bylo to i tím, že Alexandrie se i díky svému věhlasu udržela v pozici jakéhosi neutrálního území, kam přijížděli obchodníci od všad.

„Kdo je ta Lula? A jak jí budete hledat?“ odvážila se zeptat Angelus.> „Lula jako jedna z mála, je potomek dvou atlantských rodičů, proto si myslí, že je něco víc než my ostatní, o normálních lidech ani nemluvě. Krom toho, že je

takhle namyšlená, má ráda přepych a moc. Ta vyčnívá z davu úplně všude. Může si to ovšem dovolit, je přírodní zrzka, to je vzácné a proto je považována pomalu za polobohyni. Vždycky má kolem sebe hejno obdivovatelů, což jí dělá náramně dobře.“

„A myslíte, že bude něco vědět?“ zkusila to ještě.

„Nevím, ale můžeme to zkusit,“ zasmál se, „ Ta z těch svých obdivovatelů dostane i to, kde mají schovaný rodinný poklad. Jestli se mi podaří trochu jí zalichotit, možná, že bude sdílná.“

Angelus nechtěla přepínat jeho trpělivost, ale zvědavost jí nedala: „ A proč ona ty informace nevyužije sama?“

„Nemají pro ní vlastně žádný význam. Neláká jí hledat Atlantidu, je spokojená s tím jak žije. Všechny ty droby informací shání jen proto, že jí to baví a říká si, že se jí třeba někdy budou hodit.“

Jak procházeli širokými ulicemi, Angelis jen zírala. Ještě nikdy v životě neviděla tak pestré směsici lidí v takovém množství. Navíc všude kolem ve stáncích bylo vystaveno spousta ovoce nevídaných tvarů a barev, jinde zase štosy látek, pestrobarevné koberce, nádobí nebo koše všemožných tvarů. Všichni ti lidé na sebe křičeli a dohadování o cenách brali jako smrtelně vážnou záležitost.

Nevěděla kam se podívat dřív. Paolo se u jednoho krámků zastavil, chvílku se přehraboval ve zboží a pak vytáhl velký černý šátek a podal kupci malou stříbrnou minci. Ten do ní zkusmo kousl a když zjistil, že je pravá, začal se klanět tak hluboko, že skoro tloukl hlavou o zem.

Paolo podal šátek Angelus: „ Uvaž si ho na hlavu a volným koncem si zakryj tvář, přicházíme do muslimské čtvrti a tam nesmíš vstoupit nezahalená.“

Šli dál, až došli k poněkud honosnějšímu domu, který byl vyšší než ostatní v okolí.

Paolo zabočil ke vchodu, ale sotva se k němu přiblížil, vystoupil z něj mohutný muž ozbrojený širokým mečem a velmi nepřístupným pohledem. Zatarasil vchod s rukou položenou na jílci.

Ti dva spolu chvíli mluvili řečí, které Angelus nerozuměla. Po chvíli se k ní Paolo obrátil a vysvětloval: „ Říká, že dovnitř nesmí vstoupit žena, aby nezneuctila zdi jeho domu. Já mu odpověděl, že tě nenechám samotnou tady na ulici. Slíbil, že tě bude chránit jako vlastní sestru, ale na jeho sliby bych moc nespolehal, takže kdyby se něco pokazilo, neohlížej se a prostě utíkej

k lodi!“

„To je nějaký mnich nebo něco takového?“

„Ale kdepak,“ usmál se, „je to zdejší náčelník zlodějů.“, otočil se a přes rameno ještě dodal, „Budu se snažit vrátit se co nejdřív.“

Jakmile zmizel, pocítila strach tak velký, že měla co dělat, aby se nerozklepala. Navíc se k ní ten strašidelný muž otočil a něco jí říkal. Vrhla na něj nechápavý pohled. Naznačil, aby si přikryla tvář. Rychle ho poslechla, ale necítila se o nic bezpečněji.

Naštěstí pro ni, se Paolo na návštěvě nezdržel dlouho. Když vyšel, bylo vidět, že je zklamaný: „Ztracený čas.“ konstatoval.

Vraceli se do přístavu. Asi vytušil její nevyřčenou otázku a tak začal povídat sám: „S tímhle mužem mě seznámil můj otec. Co přesně bylo důvodem toho, že se mu tenhle člověk cítil být zavázán, to nevím, byl jsem tehdy velmi mladý.“

„A co Lula?“

„Najdeme jí, o to se nebojím, jen ta cesta bude trochu složitější.“

Vraceli se do přístavu a už byli téměř na nábřeží, když Paolo hodně nešetrně strčil do Angelus a přikrčil se za nejbližší stánek.

Překvapeně se na něj podívala, ale on místo odpovědi ukázal na jejich loď. Právě na ní vstupovala skupina pestře oděných mužů.

„Myslím, že jsou to naši přátelé z té pirátské galéry, kteří se s námi před několika dny chtěli seznámit.“

Způsob, jakým bral tuto vážnou situaci zlehka Angelus neuklidnil: „Nebojíte se, že o loď přijdete?“

„Ne, umí se o sebe postarat. Však se dívej. Ale nepříjemné je to, že to divadlo, co bude následovat, přitáhne až příliš pozornosti.“

Angelus tedy napjala zrak, aby viděla, co se bude dít. Jeden z mužů právě chtěl vstoupit do jedné z kajut a vzal za držadlo. Vzápětí bolestně vykřikl, uskočil a držel se za ruku. Druhému, který se dlouhou kovovou holí pokoušel vypáčit uzávěr vchodu do podpalubí, se nevedlo o nic lépe. I on vykřikl, upustil tyč a foukal si na dlaně. Skupina se srazila do úzkého hloučku a chvíli o něčem hlasitě debatovala. Jejich rozčilené hlasy se rozléhaly do dálky. Netrvalo to ale nijak dlouho a dali se na ústup.

„Myslím,“ řekl Paolo, „že nejlepší bude odsud odplout. Když tu lidé neuvidí loď, nikdo těm, co to viděli a řekli to ostatním, nebude věřit.“

Když vstoupili na loď, Angelus se s obavami dívala na kovovou kliku kabiny a bála se jí dotknout.

„Neboj se, tobě neublíží, jsi můj host a ne vetřelec.“

Snažil se, aby rychlost lodi, byla dost vysoká na to, aby se vzdálili z přístavu co nejdříve, ale ne příliš nápadná. Vyjel na širé moře, tak aby se vzdálil dostatečně od přístavu a pak se obloukem vrátil k pobřeží a zamířil k nejbližší rybářské vesničce. Loď tu zakotvila a vzbudila trochu pozornosti, ale když Paolo vyšel na zem, všichni odvraceli zrak a dělali, jako když neexistuje.

AUTOR : ©Karel Šlajsna
NÁZEV : ATLANTIDA



KAPITOLA IV. LULU ALIAS KRÁLOVNA VIVIEN

BR> Angelus tentokrát zůstala na lodi, protože Paola čekala dlouhá cesta do města.

Jak šel, uvažoval nad tím, že zakotvit s lodí v hlavním přístavu byla hloupost, stejně jako jít za vůdcem zlodějů. Měl jít za nejlepším krejčím v Alexandrii! Vždyť ví, jak Lulu musí mít vždy to nejlepší. Minul chudinskou čtvrť na předměstí a začal se vyptávat. Nedalo to moc práce, aby našel to, co hledal. Ten krejčí se jmenoval Theriem. Když Paolo vešel do jeho obchodu, uviděl všude se míhající dělníky. Všechny ale předčil malý stařík seschlý jako sušená švestka, který se míhal mezi pulty, štosy látek a vůbec vším tím zmatkem.

Přistoupil k němu muž s čokoládovou pletí:

„Co si vážený pán bude přát?“

„Hledám někoho, kdo šije šaty pro krásnou rusovlasou dámu.“

„Á, vy myslíte Vivien královnu Alexandrie že?“

„Ano, přesně tu jsem měl na mysli.“ odpověděl Paolo a v duchu se musel usmát: „tak královna Alexandrie?“

„Pro tu tady v podstatě šijeme šaty všichni stále.“

„Je to moje dávná známá, už dlouho jsme se neviděli, já hodně cestuji. Mohl by mi někdo ukázat, kde bydlí? Rád bych ji navštívil.“

Muž váhal.

Paolo mu vsunul nenápadně do dlaně malou zlatou minci. Muž na ni mrknul, hned se klaněl a byl samá ochota.

„To nebude problém, pošlu s vámi jednoho našeho učedníka.“ a hmátl po prvním chlapci, který právě šel kolem: „Ukážeš tady tomu vznešenému šlechtici, kde bydlí královna Vivien.“

Nezamířili do města, ale naopak. Cesta vedla do pozvolného kopce, na kterém byl v zahradě krásný dům z bílého mramoru.

„Tady je to,“ řekl chlapec a automaticky natáhl ruku. Dostal drobnou minci, kterou bleskově ukryl, otočil se a pelášil pryč.

Cestu mu zastoupil obrovitý muž. Nic neříkal, jen na něj civěl.

Paolo nasadil ten nejroztomilejší úsměv: „Přišel jsem navštívit královnu Vivien, jsem její přítel.“

Obr na to nijak nereagoval, jen stál a tvářil se hodně nepřístupně. Paolo sáhl pod plášť a všiml si, jak se svaly na obrově ruce nervózně napjaly. Když ale vytáhl malý medailon s obrázkem dvouhlavé sovy a podával mu ho, se slovy: „Dejte ho královně, pozná kdo jsem,“ strážce se trochu uvolnil. Hvízdal a odněkud se zjevili další dva ozbrojenci a postavili se vedle Paola. V tomto doprovodu Paolo došel k velkému altánu uprostřed zahrady. Lulu alias Vivien tam ležela na bělostném lehátku ovívaná dvěma otrokyněmi a vypadala stále stejně skvěle jako před lety, kdy jí Paolo viděl naposled. Poznala ho hned i bez medailonu.

„Paolo příteli! Kde se tu bereš?“ její úsměv ale nebyl upřímný. Mávla velitelsky rukou, jakoby odháněla dotěrný hmyz. „Zmizte všichni, chci si tady se starým přítelem popovídat o samotě.“

Její ochráncům se moc nechtělo, ale proti rozkazu své paní se neodvažovali protestovat. Jakmile byli z doslechu, její úsměv zatuhnul a náhle vypadala starší.

„Tak spust', proč si tu najednou zjevil? Určitě jsi mě nepřijel navštívit jen proto, aby jsis se mnou popovídal, že? Něco potřebuješ?“

Paolo jí zcela upřímně řekl, oč mu jde. Její rysy povolily, znovu se začala smát, protože asi čekala něco jiného: „Jsi blázen, víš to? Stejně jako tvůj otec, máte to asi v rodině! Kdo se stará o nějaké zapomenuté chrámy a neexistující ostrov? Podívej, jak si žiju v klidu a přepychu, zatímco ty se hrabeš ve starých spisech a honíš se za svou chimérou.“

Dala si prst do pusy a zakoulela očima jako malá holčička: „No možná bych ti přeci jen mohla pomoci, ale co za to? Máš ještě replikátor?“

„Měl jsem ho, ale přestal mi fungovat už před lety,“ lhal zdatně Paolo.

„A co lod'?“

„Ano tu mám, ale tu potřebuji. Promiň, odcházím.“ otočil se a měl se k odchodu.

„Počkej,“ zastavila ho. „Jsem dnes dobře naladěná, myslím, že bych si mohla dovolit být zcela výjimečně velkorysá. Dva dny odsud žije klan Zeidů, jsou to vykradači hrobek a já od nich občas nějaký opravdu hezký kousek kupuji, ale jsou to divoši a jednání s nimi je vždy těžké. Třeba by ti mohli pomoci. Udělám pro tebe ze staré známosti ještě víc. Domluvím setkání s nimi a půjde s tebou můj muž, který s nimi vždy jedná, ale stejně ti neručím za to, jak to dopadne. Půjď zítra a uvidíme.“

„To je víc, než jsem si mohl přát a tvé varování budu mít na paměti.“
„Když se ti podaří vrátit se celý, můžeš mezitím vymyslet nějakou vhodnou odměnu pro mě.“

Cestou zpět přemýšlel o té návštěvě. Na jednu stranu byl rád, že návštěva u Lulu proběhla tak dobře. Na druhou stranu, ale až příliš snadno. To bylo neobvyklé, Lulu taková nebyvala, a že by se změnila k lepšímu, to se dalo těžko očekávat.

Už přicházel k lodi, když uviděl, že na molu někdo sedí. Ačkoliv byl dlouhou chůzí už dost unaven, přidal ještě do kroku. Když přišel blíž, viděl, že je to Gent!

„U Jupitera, co ty tady děláš? Kde ses tu vzal?“

„Paolo, když jsi se po dlouhé době u mě objevil, uvědomil jsem si, jak moc ti závidím a jak mě ten život hospodského a věčné hádky s Manou ubíjejí. Prosím vezmi mě sebou.“

Říkal to tak prosebně, že mu nebylo možno odmítnout. Navíc si Paolo uvědomil, že při tom jednání s klanem Zeidů se dají předpokládat potíže, a pomoc Genta se mu bude hodit.

„Samozřejmě jsi vítán. Jen chvíli počkej.“

Vešel na loď a až teprve pak mu pokynul, aby se přidal. Byl to nezbytný úkon, aby se po ní Gent mohl bezpečně pohybovat.

Sedli si k jídlu, které Angelus mezitím připravila a Paolo vyprávěl o průběhu své návštěvy u Lulu.

„Půjdu s tebou na tu schůzku,“ navrhoval hned Gent.

„Nevím jestli by pak s námi Zeidové jednali, jsou prý k cizincům nedůvěřiví a navíc nevíme, co se od nich dá očekávat a kdyby to byla nějaká past, bude lepší, když budeš průběh sledovat odněkud z povzdálí a případně mi pak přijdeš na pomoc.“

„Paolo, to je naprosto geniální plán. Rozhodně to tak uděláme.“

„Navíc je tu ta věc s Lulu. Ta její laskavost je mi podezřelá a cestou sem jsem došel k přesvědčení, že za tím vším je ještě něco jiného, ale zatím nemohu přijít na to co.“

„Souhlasím, nepamatuji si, že by někdy udělala něco, z čeho by ona sama neměla prospěch.“

Řeč se tak zcela pochopitelně stočila na vzpomínky na společné přátele a zážitky. Seděli tak na palubě až do tmy a povídali.

AUTOR : ©Karel Šlajsna
NÁZEV : ATLANTIDA



KAPITOLA V. V POUŠTI.

Druhý den se Paolo vzbudil později, než bylo u něj obvyklé. Rychle se nasnídal. Gent už ho očekával a společně se vydali k městu. Paolo nebyl viditelně ozbrojen, ale pod šaty skrýval dlouhý tesák, oproti tomu Gent se vyzbrojil krátkým širokým mečem a malým kulatým štítem.

Když se přiblížili na dohled zahrady, kde byl dům Lulu, Gent zůstal stát a Paolo popošel ke vchodu.

Opět tam stán onen obrovitý strážce a netvářil se o nic méně přístupně. Když k němu Paolo došel, obr ho zarazil a řekl: „Počkat tady, průvodce přijít sem hned.“

„Vida on umí mluvit.“ myslil si Paolo, ale mlčel. Rozhodně nechtěl tuto jízlivou poznámku vyslovit nahlas, tušil, že by vznikly těžkosti. Netrvalo to dlouho a z vrat vystoupil příhrblý muž neurčitého věku a vedl na provaze dvě muly. Paolo si hned uvědomil, že když pojedou rychle, Gent jim nebude stačit a ztratí je. A tak když byl vyzván, aby nasedl, pohotově se vymluvil: „Mám v poslední době nějaké problémy s jízdou v sedle. Jistě víš o co jde, že?“

Muž nedal najevo, tak ani tak a jen pokrčil rameny. „Místo setkání je odsud pěkný kus jízdy, pěšky to bude únavné.“

„Jsem zvyklý chodit pěšky.“

Jeho průvodce pak bez dalších řečí nasedl a vydali se na cestu.

Ta je vedla ven z města. Nejprve široká stezka se postupně zužovala. Jak pokračovali dál, zeleně postupně ubývalo, až procházeli jen kolem bídne živořících keřů a stín jim poskytovaly jen občas osaměle stojící palmy. Paolo se občas nenápadně ohlédl, aby viděl, jestli je Gent následuje, ale nezahlédl ho. Buď se opravdu skrýval tak dobře, nebo je ztratil. Paolo se tedy rozhodl

jednat tak, jakoby tu byl sám a nespoléhat na Gentovu pomoc.

Šli dál a posléze zabočili do úzkého údolí, vroubeného divoce rozeklanými skalisky.

Dva muži se proti nim vynořili tak náhle, jakoby vyrostli z písku. Hlavy měli omotané několika vrstvami látky a tak byly vidět jen jejich oči, které na ně hleděly pronikavým pohledem.

Jeho průvodce slezl ze sedla a začal s nimi mluvit jazykem, kterému Paolo nerozuměl. Bylo to dost dlouhé a Paolo už začínal být nervózní, když se konečně jeho doprovod k němu obrátil a vysvětloval: „ Ti muži jsou ochotni vás zavést na místo, kde prý je velká místnost plná starých svítků. Budete se je moci prohlédnout, ale ne odnést. Jejich podmínkou ale je, že nesmíte znát cestu. Zavážou vám oči a až teprve když budete na místě, bude se smět podívat.“

Paolo nad tím nemusel nijak dlouho přemýšlet. Tento návrh vlastně znamenal, vydat se těmhle mužům zcela do jejich moci. A i kdyby, hledání toho správného svítku by mohlo trvat velmi dlouho.

Obrátil se na svůj doprovod a s předstíraným vztekem začal: „ Jsi špatný průvodce! Proč jsi se mě nejdřív nezeptal, o čem máš jednat?“

„Ale pane, královna Vivien mi říkala...“

„Asi jsi jí špatně pochopil. Teď zmlkni a poslouchej, co jim máš říct.“

„Já nemám čas cestovat někam a hrabat se tam ve starých spisech. Také neumím číst to staré obrázkové písmo. Jsem obchodník a tak mám pro vás tento návrh. Musím teď odjet, ale vrátím se sem do příštího úplňku a když mezi těmi spisy najdete mapy, jakékoliv mapy, dobře se vám za každou odměním. Jen já a vy dva, žádný prostředník.“

Průvodce se k těm dvěma otočil a opět s nimi vedl dlouhou řeč. Ti si posléze vyměnili tiše pár vět a pak jeden z nich opět chvíli mluvil s průvodcem, ten se otočil na Paola a překládal: „ Říkají, že buď to bude po jejich, nebo nebude žádný obchod.“

„Dobrá, žádný obchod, jdeme,“ řekl Paolo a měl se k odchodu. Zeidové se také otočili a odcházeli. Jeho průvodce ho však chytil za ruku a naléhavě k němu mluvil: „ Pane, když nepřistoupíte na jejich podmínky, nebudete mít už nikdy žádnou šanci dostat to, co hledáte. Neměl by jste odcházet.“

Tohle horlivé přemlouvání jen potvrdilo podezření, které Paolo měl od začátku- zcela jistě byli domluveni s Vivien, že ho odvedou někam do pouště

a svrhnou do nějaké podzemní hrobky. Oni by pak dostali zapláceno a Vivien by tak získala jeho loď.

Paolo prudce srazil jeho ruku a promluvil tiše, ale důrazně: „Neopovažuj se mě dotýkat. Řekl jsem, že odcházíme, tak jdeme a nechci slyšet rady od sluhy!“

Otočil se, vzal ohlávku muly, omotal si kolem ruky volný konec provazu a druhou rukou vyňal ze záňadří tesák a připravil se.

Útok přišel přesně tak, jak očekával. Koutkem oka uviděl prohyb. Bleskově se otočil. Jeho průvodce se právě rozmáchl štíhlým zahnutým nožem. Paolo vykryl jeho útok a zároveň ho provazem prudce švihl provazem do obličeje. Muž zaječel bolestí, pustil nůž a oběma rukama si přikryl bolavou tvář.

Paolo pustil provaz, praštil ho do žaludku a vzápětí přidal další ránu tupým koncem své zbraně do hlavy. Útočník se skácel k zemi. Pak Paolo uviděl, že se k němu někdo žene z té strany, odkud přišli a už se chystal k dalšímu zápasu, když poznal, že je to Gent. Když doběhl, těžce oddechoval: „Vidím, že jsi v pořádku. Snažil jsem se přiběhnout, jak to šlo, nemohl jsem být blíž, aniž by mě zahlédli.“

„To je v pořádku, děkuji. Byl jsem připraven a tak to bylo docela snadné. Pomůžeš mi ho svázat a naložit na tu mulu?“

„Proč se s ním chceš tahat? Nebylo by lepší ho svázat a nechat ho tady?“

„S ním se odsud dostaneme mnohem rychleji a pak bych si s ním chtěl popovídat.“

„Tak dobrá, vzkřísím ho a vypadneme.“

„Ještě malou chvíli strpení, mám tušení, že se Ziedové vrátí.“

Jeho odhad byl správný. Sotva útočníka Gent vzkřísil a svázal provazem, Zeidové se opravdu objevili za nedalekým skaliskem, kde byli celou tu dobu ukryti. Ukazovali, že nemají žádné zbraně, a když přišli blíž, jeden z nich se zeptal Paola: „Ty jsi věděl, že ti rozumíme že? Jak jsi to poznal?“

„Dělám to někdy taky tak, poskytuje mi to čas, abych si mohl rozmyslet odpověď.“

„Tehle člověk chtěl, abychom tě odvedli do pouště a nechali umřít. Odmítli jsme. Jsme klan bojovníků, ale ne podlých vrahů. Viděli jsme, že na tebe zaútočil zezadu, ale ty jsi taky bojovník, než jsme mohli zasáhnout, povedlo se ti ho zneškodnit. Co s ním teď uděláš?“

„Nejprve nám musí ukázat cestu zpět, pak bych si s ním moc rád promluvil a získal nějaké odpovědi. Pak ho propustím.“

„A když nebude chtít mluvit?“

„Přesvědčím ho,“ odpověděl prostě Paolo.

„Nabízel jsi nám odměnu za mapy. Jakou odměnu jsi měl na mysli?“

„Zaplatím ve zlatých mincích.“

„Ano to je uspokojivé. Moji muži budou hledat ne místě, které známe jen my, když najdeme to, co hledáš, setkáme se za dva úplňky Měsíce. Kde máš svůj dům?“

„Kotvím se svou lodí v malé rybářské vesničce Sidi Abdelrahman.“

Mezitím se slunce začalo pomalu klonit k západu. Bude těžké najít cestu, jestli nepůjdeme hned, uvědomil si Paolo. Jakoby mu mluvčí Zeidů četl myšlenky, ukázal na svého druha a řekl:

„Můj syn vás doprovodí až na předměstí Alexandrie a nezapomeň- za dva úplňky Měsíce se znovu setkáme.“

Na dohled Alexandrie došli už téměř za šera. Jejich nový průvodce se zastavil a řekl: „Dál už myslím můžete jít sami.“ a bez dalšího se otočil a vracel se. Paolo rozhodně nechtěl procházet městem se zajatcem a tak se rozhodl ho obejít. Bylo to sice delší cesta, která jejich unaveným tělům přinesla jen další strádání, protože museli jít velkým obloukem. Konečně i poslední domky zůstaly po jejich pravici a oni se mohli vydat přímo ke kotvišti.

A tak si opravdu pořádně oddychli, když uviděli bílé plachy jejich šebeky jasně svítící oproti hodně potmělému nebi.

Zajatce i obě muly přivázali ke kůlu na molu a na loď už došli opravdu z posledních sil.

Angelus je uvítala s velkou radostí, objala Paola a zasypala ho polibky.

„Strašně jsem se bála, že se vám něco stalo, jak šel den, byla jsem stále více nesvá, vůbec jsem se na nic nemohla soustředit. Jsem tak ráda, že jste v pořádku!“ Ačkoliv byli oba opravdu velice unaveni, museli na přeskáčku vyprávět, co prožili.

Když ráno vyšli ven, jejich zajatec byl pryč a s ním i obě muly. Paolo ukázal na kůl, ke kterému byl muž přivázán: „Podívej, použil ten drsný povrch na to, aby si rozedřel pouta. Musím říct, že mi je v podstatě lhostejné, to že utekl. To co bych se od něj dozvěděl, stejně myslím není v této chvíli důležité. Doufám jen, že nebyl dost hloupý na to, aby se vrátil k Lulu. Jak jí znám, ona nesnáší prohry a dovede svou zlost obrátit proti těm, o kterých si myslí, že nezdar zavinili.“

„Hm, taky si myslím, že ho v tom případě nečeká veselá budoucnost, ale co

my? Budeš tu kotvit a čekat dva úplňky?“

„Nemyslím, že by to bylo rozumné, Měl jsem nepříjemné setkání s piráty, sice se do lodi nedostali a odtáhli, ale možná se vrátí a zkusí to znovu. Taky naše královnička skoro jistě zkusí dát dohromady nějakou tu tlupu zabijáků. Nejlepší bude odplout a pak se sem vrátit.....“

Ještě než mohl pokračovat, ozval se zvenčí výkřik. Vyběhli ven. Angelus stála na palubě a ukazovala na pevninu. Po cestě se blížila skupina mužů. Tři byli na koních a další pět nebo šest za nimi klusalo pěšky.

Paolo bez váhání popadl svůj tesák, přeběhl k poutacímu lanu a jedinou ranou ho přetnul. Pak totéž udělal i vzadu, skočil ke kormidlu a na ovládacím pultu zařadil nejvyšší možnou rychlost. Loď sebou cukla a vyrazila. Byl nejvyšší čas. Celá tlupa už byla velmi blízko. Když útočníci viděli, že jim jejich kořist uniká, zařvali zklamáním a dva z nich alespoň hodili kopím. Loď ale už byla daleko a zbraně neškodně zmizely ve vlnách.

„Co budeme teď dělat?“

„Poplujeme nejprve na Rhodos.“

„Ale ne, já myslel s tou bandou. Jistě ví, že se máme vrátit za zhruba čtyřicet dní. Jistě tady na nás někde budou čekat v záloze.“

„To je pravda. Proti takové přesile bychom nejspíš neměli příliš šancí, i když nevypadali jako nějakí bojovníci. Spíš to byla jen narychlo sehnaná tlupa. Budeme muset něco vymyslet.“

AUTOR : ©Karel Šlajsna
NÁZEV : ATLANTIDA



KAPITOLA VI. RHODOS.

Nad vjezdem do přístavu už dávno nestála socha mladíka držícího obrovitou mísu ve které byl udržován oheň. Zůstaly jen velké žulové podstavce jako připomínka dřívější slávy tohoto místa.

Sem do hlavního přístavu ale Paolo neplul, ale obrátil loď a mířil s ní dále. Pečlivě si prohlížel pobřeží a až teprve když uviděl skalisko známé jako Koňská hlava, zamířil ke břehu. Za úzkým vjezdem se hladina rozšiřovala do okrouhlé laguny, kde na pobřeží stálo několik chatrčí.

Jak se blížili ke břehu, vzrůstala na něm skupina mužů ozbrojených vším možným.

„Nevypadá to zrovna jako přátelské přivítání.“ mýnil Gent.

„To bude tím tvarem lodi a plachet, asi tu mají špatné zkušenosti s arabskými piráty. Bude lepší se otočit a přeci jen zajet do hlavního přístavu. Tam snad budeme moci zakotvit a nakoupit zásoby.“

A hned se otočil k ovládání kormidla a začal loď otáčet. Sotva byli ven ze zátoky, posteskl si Paolo: „Zdá se mi, že ať udělám cokoli všechno se tak nějak obrací proti mně.“

„Možná nám bozi nepřejí, třeba jsme je pozlobili, nebo tě někdo proklel. Nechci tě odrazovat, sám bych také chtěl najít naší dávnou otčinu, ale nebylo by lepší toho nechat abychom na sebe nepřivolali boží hněv?“

„Mohu promluvit?“ vstoupila do hovoru Angelus.

„Samozřejmě,“ odpověděl Paolo.

„Moji rodiče nějaký čas žili na tomto ostrově a vyprávěli mi, že poté co první Apollonův chrám vyhořel, odešly Sibyly na Rhodos a zde ve velké jeskyni si vybudovaly novou věštírnu. Nevím jestli jsou tu ještě v dnešní době, ale mohli by jste za nimi zajít a požádat je o radu.“

„Ano, to je opravdu velmi dobrý nápad, i když jejich rady jsou někdy velmi neurčité.“

Mezitím loď proplula vstupem do přístavu a připlula k molu mezi ostatní. Tady opravdu kotvila tak velká směsice lodí nejrůznějších tvarů, že ta Paolova tu nebyla příliš nápadná.

Rozdělili se. Paolo a Angelus se vydali na trh nakoupit zásoby a Gent si vzal za úkol poptat se po místu, kde sídlí Sibylly. Jak se ukázalo, nebyl to příliš složitý úkol. Na Rhodos přijíždělo mnoho lidí vyhledat radu této věštkyně. I když byli všichni tři velice zvědaví, rozhodli se pro odpočinek po dlouhé cestě.

Druhý den se tedy vydali na cestu. Podle rad místních nebylo těžké jeskyni najít.

Před ní bylo široké ploché prostranství, kde je uvítali dva mniši. Museli si nejprve přes své šaty obléci šedé pytlovité přehozy a umýt si nohy v malém jezírku. Pak je odvedli do předsálí, kde je usadili, vyslechli jejich otázku, pokývali hlavou, převzali peníze a odešli.

„Doufám, že to nebude dlouho trvat, nemám dobrý pocit z uzavřených temných míst.“

„Trpělivost Gente,“ napomenul ho Paolo.

I když čekání nebylo dlouhé, ticho a šero vzbuzovaly opačný dojem.

Konečně se k nim jeden z mnichů vrátil a pokynul jim, aby ho následovali.

Úzkou chodbou prošli do rozsáhlé jeskyně osvětlené shora velkým otvorem.

Trochu stranou tohoto proudu světla stála vysoká trojnožka, na které seděla krásná mladá žena v bílé říze. Dole pod ní nad malým ohýnkem visel kotlík vřící tekutiny z které vycházely voňavé páry.

Mnich jim naznačil, že mají být zticha, vystoupal po žebříku k Sibyle a cosi jí pošeptal. Nějakou chvíli se nic nedělo.

Pak sebou náhle žena trhla a začala potichu mluvit, ale ve velkém jeskyním sále se zvuk jejího hlasu zdál být slabý a nebylo jí rozumět. Zato mnich sedící těsně pod trojnožkou něco rychle psal na pergamen.

Řeč Sibylly netrvala dlouho. Náhle ztichla a její hlava poklesla, jakoby byla nesmírně unavená. Jeden z mnichů k ní ihned vystoupal a dával jí napít. Ten druhý smotal pergamen do ruličky, převázal ho motouzem a zapečetil. Pak jim pokynul, aby šli za ním. Když vyšli ven, předal jim svitek s příkazem, aby ho otevřeli a přečetli až zítra.

„Proč ho máme otevřít až zítra, copak to není jedno?“

„Myslím, že ano, ale je to součást celého toho rituálu. Pomáhá jim to udržet si respekt. A troufnul by sis svitek otevřít předčasně?“

„Ne-ne, to ne!“

Vrátili se na loď a na zbytek dne si sedli do stínu.

Druhý den nikdo z nich nemohl dospát. Všichni tři byli zvědaví na obsah svitku. Paolo ho otevřel a četl:

Jedna vlna druhou střídá

je i není Atlantida

dovolí –li bůh náladový

spatříš palác křišťálový

Poslouchej svého srdce hlas

cestu ukáže ti včas

střež se vzbudit bohů hněv

sic uslyšíš pak jen Orfeův zpěv.

„Typické!“ rozčiloval se Gent, „Naprosto k ničemu a ještě navíc ty verše nevalné úrovně!“

„No já bych nebyl až tak přísný. Ta věštkyň je, jak jsme viděli, v jakémsi opojení a těžko od ní čekat, že bude básnit v kanonickém hexametu.“

Položil si pergamen před sebe a pokračoval: „Myslím, že to přeci jen dává určitý smysl. Zkusme se nad tím zamyslet. Ta první část nám vlastně říká, že Atlantida je uprostřed vod. Pokračování zřejmě naznačuje, že je možné ji najít jen za určitých podmínek, které v případě, že něco uděláme špatně, mohou skončit fatálně. O umístění ostrova se sice věštba nezmiňuje, ale to se asi dalo čekat ne?“

„Jenže se taky nezmiňuje o tom, čeho se máme vyvarovat. Jak máme vědět, na co si dát pozor?“

Místo Paola odpověděla Angelus: „Ale Gente, vždyť to báseň říká jasně- poslouchej svého srdce hlas. To znamená, že budeš-li cestu hledat s dobrým úmyslem, srdce ti včas napoví, co máš dělat.“

Paolo byl velmi rád, že Angelus postupně ztrácí svůj ostych.

„No dobrá- dobrá. Moc jste mě nepřesvědčili, ale budiž. Jaký navrhuješ nyní postup?“ obrátil se Gent na Paola.

„Pár dní máme ještě čas. Odpočineme si tady a také tu mám ještě cosi na vyřízení, pak se vrátíme do Egypta.“

„A co ta banda, která tam na nás nejspíš čeká?“

„Předem těžko něco vymyslíme. Uvidíme, jak se situace vyvine.“

Druhý den nechali Genta na lodi a Paolo se s Angelus vydali na břeh. Nešli tentokrát stejnou cestou k jeskyni Sibyly, ale na opačnou stranu. Prošli malou vesničkou a na jejím konci Paolo zahrnul k jednomu domku, kolem kterého byla nádherně upravená zahrádka. Zastavil se u dveří a zaklepal. Otevřít přišla krásná, ale již trochu prošedivělá žena. Jakmile uviděla, kdo stojí u dveří, vykřikla nadšeně: „Paolo, to jsi ty? Jsem tak ráda, že tě po dlouhé době opět vidím.“

„Já tebe také Niano. Jak se ti daří?“

„Je to dobré, ale stále si tu nemůžu zvyknout. Chybí mi temně zelené lesy Galie a také stříbřitý sníh v zimě. Tady je pořád teplo. Co pro tebe můžu udělat? Jsem stále tvou dlužnicí.“

„To byla maličkost,“ odbyl to Paolo mávnutím ruky, „ale ano, potřebuji pomoc. Tohle je moje přítelkyně Angelus. Dalo by se něco udělat s tímhle?“ a ukázal na vypálené písmeno S na jejím rameni.

„To je strašné, Kdo jí to udělal?“

„S znamená servus- otrok. Její rodiče jí prodali do otroctví, aby zaplatili dluhy. Byl bych ti velmi vděčen, kdyby ses pokusila tu ruku uzdravit.“

„Tak dobrá, tady si sedněte.“

A zblízka studovala vypálenou značku. Po delší době zavrtěla záporně hlavou:

„Moc vás nepotěším, ten terén je hodně poškozen. Mohu připravit mast, která pomůže kůži k regeneraci. Jizva patrně překryje spálené místo a časem vybledne, ale přesto nejspíš poškození zůstane znatelné.“

„To je víc, než v co jsem doufal.“

Usmála se nad tou odpovědí a řekla: „Počkejte tady, příprava masti nebude trvat dlouho.“

Jakmile zašla, otočila se Angelus na Paola: „Proč jsi to udělal?“

„Celá tahle cesta je plná nebezpečí a nejistot. Teď budeš svobodná a budeš se moci rozhodnout, co chceš. Odvezu tě k tvé rodině, jestli chceš, nebo můžeš zůstat tady s Nianou a požádat jí aby tě zasvětila do léčitelství.“

„Paolo od první chvíle se ke mně nechováš jako k podřadné otrokyni. Popluji s tebou, kam tě cesta povede. Miluji tě, ale jako otrokyně jsem si to nemohla dovolit říct.“

Nahnula se k němu a políbila ho. Přivinul jí k sobě a ten polibek se poněkud protáhl, takže když Niana vyšla ven, musela několikrát silně zakašlat, aby na sebe upozornila.

„ Je to kostival, třezalka, netřesk a lístky růže vylouhované v olivovém oleji.“

Když budete potřebovat další mast, můžete si jí nechat podle tohoto receptu vyrobit.“ a podala Angelus velkou dózu.

„Jsem tvým velkým dlužníkem!“ řekl Paolo a uklonil se.

„ Ty jsi byl vždy velmi dvorný.“ Zasmála se a dodala „ Přeji vám hodně štěstí.“

Na cestě zpět se Angelis zeptala: „Co se stalo v Gálii? O čem jste to mluvili? Můžu to vědět?“

„ Jistě. Niana patřila k jednomu galskému kmeni. Šaman toho kmene jí nenáviděl, protože lidé chodili zas ní a ne za ním. To snižovalo jeho vážnost a taky hlavně uráželo jeho ješitnost. Když se tam objevily římské legie, nechal se slyšet, že jí musí obětovat, aby zvítězili.

Překazil jsem mu to a odvedl jí odtamtud pryč. Legie později ten kmen zmasakrovaly, ale o tom ona už neví.“

AUTOR : ©Karel Šlajsna
NÁZEV : ATLANTIDA



KAPITOLA VII. ZNOVU V SIDI ABDELRAHMAN

Ačkoliv si Paolo stěžoval na nepřízeň bohů, v případě počasí tomu tak rozhodně nebylo. Všechny plavby, které zatím vykonali, proběhly v naprosto skvělém počasí, kdy byla hladina moře téměř úplně klidná.

Díky tomu na kotviště v Sisi Abdelrahmanu dopluli bez jakýchkoli problémů. Místí rybáři jim nevěnovali pozornost. Měli zkušenost, že přílišná zvědavost není na místě a často přináší zvědavcům problémy.

U starého mola zakotvili v pozdním odpoledni. Nebe bylo jasné, ale na pozadí jasné modři se již vyhoupl srpek Měsíce.

Jak čas postupoval k večeru, nebe postupně šedlo a Měsíc se objevoval v plné kráse a jeho bledá tvář se jasně odrážela od potemnělé oblohy.

„Támhle, támhle!“ křičel Gent a ukazoval na nedaleký kopec, kde se na cestě objevilo několik postav, „musíme vyplout, rychle, budou tu co nevidět.“ a hnal se ke kůlu a v chvatu rozvazoval uzel.

„Počkej s tím ještě chvílku, něco se mi na tom nezdá. To na tu bandu nevypadá.“

Když se skupinka přiblížila na dohled, doopravdy viděli, že to jsou jen tři muži. Jeden jel na krásném černém hřebci, zatímco další dva měli malé muly.

Před prvním domkem se zastavili a sesedli.

„To jsou Zeidové, čekají tam na nás. Nech ten uzel Gente a jdeme!“

Když se přiblížil zhruba asi na deset kroků. Ten muž, který jen na koni předstoupil. Byl to tentýž muž s kterým mluvili před časem v poušti.

„Potěšilo mě, že jste přijeli přesně ve stanovenou dobu, tak jak jsme si ujednali“, začal.

„A mě těší, že se tu potkávám právě s vámi. Měli jsme jisté obavy,“ odpověděl Paolo.

„Pokud máte na mysli tu skupinu, která tu na vás před časem chtěla zaútočit, tak s nimi si už starosti dělat nemusíte. Přistoupíme nyní k obchodu?“

Paolo vytáhl měšec, do kterého během cesty strádal zlaté mince vytvořené v replikátoru a podal je náčelníkovi. Ten ho potěškal, pak rozvázal tkanici a nahlédl dovnitř. Spokojeně pokýval hlavou a gestem ukázal jednomu muži ze svého doprovodu, aby přistoupil a převzal od něj tři pouzdra.

„Jste čestní obchodníci. Tady jsou tři svitky, které obsahují nákresy vzdálených míst, snad vám pomohou najít to, co hledáte.“

Otočil se a odcházel. Paolo počkal, až se ti tři vyhoupli do sedel a teprve když viděl, že odjíždějí, obrátil se také a vracel se k lodi.

Rychle spěchal do kabiny a nedočkavě otevřel pouzdra a rozbalil svitky.

Chvilí na ně hleděl a pak řekl: „Moment, porovnáme je s jinou mapou.“ Šel k sekretáři a vytáhl z něj velký pergamenový svitek.

„Neřekl jsi mi, že máš mapu? Na co jsi potom tohle celé podnikl, abys získal tyto?“

„Tuto mapu sestavil můj děd před mnoha lety z fragmentů od fénických plavců, ale on i můj otec byli přesvědčeni, že není k ničemu. Sice tady oblast vnitřního moře zobrazuje celkem věrohodně, ale tady, podívejte! V oblasti za Velkým oceánem jsou nakresleny nějaké ostrovy a za nimi velký kontinent.“

„Tohle dole by sice mohla být Indie, ale tady nahoře?“

„Při pokusech ověřit, zda tam opravdu něco je, narážel můj otec a dědeček na stále nové problémy. Děda vyprávěl, že se dostal do míst, kde hladina byla porostlá chaluhami a byla zcela klidná. Ten porost byl tak hustý, že se jím sotva dalo projet a chaluhy rostly tak rychle, že nescházelo mnoho a obrostly by i loď. Vše okolo bylo zahaleno do podivné šedé mlhy. Jindy proplul Heraklovými sloupy a plul stále vpřed, ale po deseti dnech se nějakým záhadným způsobem dostal zpět na místo, odkud vyplul. Oba vyprávěli o rybách větších než jakákoliv loď, které chrlily vodu jako gejzír. Jindy se náhle z moře vynořil strašlivý tvor se silnými chapadly a snažil se uchvátit loď a stáhnout ji do hlubin. Otec říkal, že nikdy nezapomene na hrůzný pohled těch obrovitých očí. Říkal, že toto d'ábelské stvoření musel povolát sám Neptun z těch nejzazších hlubin.“

Propluli celou tuhle oblast (ukázal na mapě střed oceánu), ale žádná sebemenší pevnina se tam nenachází, jen nedozírná vodní pláň. Myslím, že tu mapu autor doplnil jen podle své fantazie a proto jsem potřeboval nějakou

další, abych je mohl porovnat.“

Otevřel pouzdra a vyndal papyrové svitky. I když byly dosti vybledlé, byly jinak v překvapivě dobrém stavu.

Položil je na stůl a společně je všichni tři začali studovat a porovnávat. Bylo to dost těžké, ale po dlouhé prohlídce se dohodli, že nejnadějnější je trojice ostrovů namalovaných v blízkosti Iberské pevniny.

B., Tak dobrá, vyrazíme hned zítra.“

AUTOR : ©Karel Šlajsna
NÁZEV : ATLANTIDA



KAPITOLA VIII. VNĚJŠÍ OCEÁN.

Zatímco dokud pluli Vnitřním mořem, počasí jim nevídaně přálo, v okamžiku, kdy propluli Heraklovy sloupy, se vše změnilo během krátké doby.

Nebe se zatáhlo šedočernými mraky, padal z nich studený déšť a vysoké vlny na loď útočily ze všech stran.

Vypadalo to, jakby zlý bůh moře čekal, až budou plně v jeho moci a nyní jim ukazoval svou sílu. Pohazoval si s lodí jako s hračkou a všem na ní bylo tak zle, že sotva vnímali, co se kolem děje.

Teprve třetí den se počasí trochu uklidnilo a Paolo zamířil neprodleně ke břehu a zakotvil s lodí na prvním trochu vhodném místě, aby se mohli dát do pořádku.

Měli pocit, že jim rozbouřený oceán obrátil vnitřnosti naruby a byli schopni pozřít jen pár hltů vody s trochou vína.

Tento zážitek značně ochladil jejich nadšení a touhu po další cestě.

Paolo si musel v duchu přiznat, že vyprávění svého dědy a otce bral na lehkou váhu a myslel si, že přehánění. Zejména Angelus mu bylo líto. Mladá žena těžce trpěla. Její tvář byla bílá jako křída a oči ztratily svůj lesk. Jakoby celá povadla. Trvalo několik dní, než se alespoň trochu vzpamatovali, a Paolo si řekl, že prozatím další plavbu na širé moře odloží a pocestují opět jen podle pobřeží, aby se v případě nepřízně počasí mohli uchýlit do relativního bezpečí.

Ostatní tento jeho nápad přivítali s velkým nadšením. Bylo vidět, že ani oni netouží si tento nepříjemný zážitek zopakovat.

A tak pluli tak, aby měli opravdu břeh stále na dohled. Obeply nevelký výběžek a za ním obrátili loď do ústí široké řeky, na jejímž břehu bylo malé

městečko. Zakotvili na odlehlejší místo a Paolo stáhnul plachty, aby jejich trojúhelníkový tvar nebudil pozornost. Těch několik dní odpočinku jim udělalo dobře a teď už na tom byli o mnoho lépe, takže se všichni tři vydali pomalou chůzí na blízké tržiště, aby tu nakoupili čerstvé potraviny. Seděli na palubě, pojídali čerstvé ovoce, ale nálada byla stísněná, protože tu byla nevyřešená otázka: co dál?

Paolo věděl, že s tím musí začít on sám, ale moc se mu do toho nechtělo. Ani sám nevěděl odpověď. Na jednu stranu bylo těžké vzdát dlouholeté pátrání, na druhou, když viděl tvář stále ještě pobledlou Angelus i Genta, který na tom byl jen trochu lépe, nedokázal by je přemlouvat k další cestě, nad kterou ostatně i on sám váhal. Byl to zapeklitý problém.

Přecházel po palubě a přemýšlel. Nakonec vybral kompromis: „Mám pro vás takovýhle návrh. Můžete zůstat tady a já zkusím ještě jeden pokus. Jedno místo, které je nadějně, je tady nedaleko přístavu Gadera. Má i tu další výhodu, že není daleko v širém oceánu.“

„Semnou můžeš rozhodně počítat, ale neměla by být Atlantida někde uprostřed? Copak jí tady ještě nikdo nezkoušel hledat?“

„Kupodivu ne. Všichni věřili tomu, o čem mluvíš, že Atlantida byla někde daleko. Asi je k tomu svedl Platonův popis, který vyvolává představu obrovitého kulatého ostrova, na kterém žily statisíce. Možná, že to všechno byl jen omyl. Podívejte se na tuhle mapu, která ukazuje přístav Gadera. Je kruhového tvaru a skládá se z několika částí, což vlastně přesně odpovídá popisu.“

Pak se obrátil na Angelus: „Ty má milovaná ale nevypadáš moc dobře, asi by bylo nejlepší, kdybys zůstala tady na pevnině a počkala tu na nás až se pro tebe vrátíme.“

„To rozhodně ne, budu vždy tam, kde budeš ty. Už je mi o hodně lépe. Ostatně podle toho co říkáš, poplujeme i nadále podél pobřeží a cesta by neměla být dlouhá.“

Vzal jí do náruče a dlouze políbil a pak uzavřel debatu: „Tak dobrá.“

Další den, když brzo ráno vypluli, už byli mnohem obezřetnější a starostlivě pozorovali jak oblohu, tak i vodu kolem. I když počasí nebylo zcela ideální, zdálo se, že zatím příchod podobné bouře nehrozí.

Jak se ukázalo, cesta po moři opravdu netrvala dlouho a na místo dorazili ještě téhož dne. Paolo s lodí zajel do laguny. Ačkoliv přístav měl velmi dobrou polohu, v současnosti nebyl využíván. Na břehu bylo jen pár opuštěných

chatrčí a na vodě několik rozpadajících se rybářských bárek. Oproti kresbě na mapě nevypadala laguna příliš velká a do večera se jim podařilo ji obeplout, aniž by narazili na jednu známku toho, že tu kdysi byly nějaké vnitřní ostrůvky. Paolo byl zklamán, i když věděl, že naděje byla velmi malá.

Rozhodli se tu přenocovat s tím, že ráno vyplují zpět za Heraklovy sloupy. Co bude dál, to se uvidí.

AUTOR : ©Karel Šlajsna
NÁZEV : ATLANTIDA



IX. ZTRACENÁ ATLANTIDA.

Stalo se to ráno za rozbřesku. Probudilo je kývání lodi. S myšlenkou, že i tady v laguně je dostihla bouře, vyběhli ven, aby zjistili, co se děje. Ale nebe bylo zcela jasné, zato na hladině asi tak dvě stě kroků od nich se cosi dělo.

Z jednoho místa se šířily kruhy. Paolo si vzpomněl na vyprávění o mořských příšerách a hned začal loď v největší rychlosti připravovat k odplutí. To co se ale na hladině objevilo, předčilo všechny jejich představy. Nejprve se ukázala špička nějaké budovy a postupně se z vody pomalu začala vynořovat kříšťálová věž, jejíž lesklé plochy odrážely světlo ranního slunce na všechny strany. Stáli na palubě a v úžasu nad tím zázrakem ani příliš nevnímali, jak se loď pohupuje.

Nakonec se ještě vynořilo i černé skalisko, na kterém věž stála. Jak postupně stěny osychaly, lesk se stával matnějším a odražené paprsky byly méně oslnivé a věž se tu před nimi tyčila v celé své nádheře.

Když se situace trochu uklidnila, procitl Paolo s úžasného opojení a hned se ujal řízení lodi, kterou nasměroval ke skalisku. Postupně ho obeplouval, až našel vhodné místo k přistání. Skutečně tu byla jakási rovná plocha připomínající přístaviště a od ní vedla stupňovitá cesta vzhůru.

Stoupali opatrně vzhůru po ještě vlhkých a hladkých kamenech až se dostali k širokému vchodu. Byli až příliš zvědaví, než aby přemýšleli nad tím, jestli na ně uvnitř nečihá nějaké nebezpečí a hned vstoupili.

Vnitřní prostor tvořila jen jedna velká místnost. Po stranách byly dvě řady soch delfinů, zatímco na čele byla jediná velká socha muže obklopeného nejrůznější mořskou faunou. V jedné ruce držel tradiční trojzubec a v druhé obrovitou mušli ve tvaru rohu. Jistě to byl nejvyšší bůh všech moří, ať již byl zván Tritonem, Poseidonem nebo Neptunem .

Všichni tři před ním poklekli, aby mu vzdali hold, ale Gent se po chvilince zvedl a začal si prohlížet sál podrobněji.

„Hele ty ryby mají nasazené korunky ze zlata!“

Jednu sundal a: „Je docela těžká.“

„Nech jí být!“ otočil se na něj Paolo, ale Gent jakoby ho neslyšel. Přešel k další soše a i z ní sundal korunu a navlékl si ji na předloktí.

Palác se zachvěl.

„Něco se děje. Pryč!“ vykřikl Paolo, popadl Angelus za ruku a běželi společně ven.

„Přeci to tu nenechám. Hned vás doběhnu.“

Vyběhli ven, a v co největší rychlosti klouzali po kamenech dolů k lodi.

Za jejich zády se ozval rachot rozpadající se stavby.

Teprve když doběhli k lodi a skočili na palubu, měli čas se ohlédnout. Celý chrám se hroutil jakoby do sebe. Jedna z jeho částí dopadla nebezpečně blízko lodi a sprška vody pokropila palubu.

Paolo začal v horečné rychlosti odvazovat loď.

„A co Gent?“ zeptala se Angelus.

Paolo se na ní podíval a smutně zavrtěl hlavou, pak už s lodí namířil co nejdál.

Teprve když byli v bezpečné vzdálenosti, zastavil, otočil se a pozoroval co se děje. Na místě kde stál chrám, už z něj téměř nic nezbývalo. Pak se celý ostrůvek začal opět pomalu nořit do vln.

„Je mi Genta líto, ale on úplně zešlel. Svou chamtivostí zapříčinil nejen svou smrt, ale i hněv bohů a zničení posledního zbytku dávné civilizace Atlantidy.“

„Taky je mi Genta líto, ale máš pravdu, on opravdu úplně ztratil rozum.“

„A co teď?“

„Splnil jsem si svůj sen. Našel jsem svou Atlantidu, ale také krásnou a milující ženu. Jsme živí a zdraví. Co víc bychom si mohli přát? Budeme trochu cestovat? Poznávat cizí kraje?“

„Ano ráda.“

„Tak tedy vyplujeme!“

(konec)

